

Vol. XLVI

**Între „Societatea lui Iisus” și... fotbal
Papa Francisc, un Suveran Pontif de tip nou**

Colectia ISTORII SECRETE la VATICAN

de Vladimir Duca
prezentată de Dan-Silviu Boerescu

Colecția: **ISTORII SECRETE**
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCA, VLADIMIR

**Între „Societatea lui Iisus” și... fotbal. Papa Francisc,
un Suveran Pontif de tip nou : docu-drame și mituri istorice însoțite
de consemnări din presă / colecție prezentată de Dan-Silviu Boerescu. -**

București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-277-4

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-277-4

Între „Societatea lui Iisus” și... fotbal Papa Francisc, un Suveran Pontif de tip nou

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
de Vladimir Duca
Colecție prezentată de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

**„Deschideți porțile dreptății!”
sau Jubileul Milostivirii reverberat în timp / 7**

Primul papă iezuit din istorie / 23

**Modelul Sfântului Francisc din Assisi
și cel al Sfântului Francisc Xavier / 27**

**În țara lui Messi și a lui Maradona: echipa de fotbal San Lorenzo,
singurul club fondat de un preot / 41**

**Atitudinea neconcesivă față de scandalurile sexuale
de la vârful ierarhiei catolicismului / 49**

Vatileaks și alte probleme delicate de gestionat / 65

**„Papa de la marginea pământului”:
un altfel de Suveran Pontif / 85**

Lămuriri bibliografice / 103

„Deschideți porțile dreptății!” sau Jubileul Milostivirii reverberat în timp

Glasul Papei Francisc s-a făcut auzit în atriumul Bazilicii San Pietro, spunând „Deschideți porțile dreptății”, apoi cu cinci apăsări puternice, Suveranul Pontif a deschis Poarta Sfântă, simbol al dreptății lui Dumnezeu, care va fi mereu exercitată „în lumina milostivirii Sale”. Circa 70.000 de pelerini au asistat, în Piața San Pietro din Roma, la 8 decembrie 2015, în ziua sărbătorii Neprihănitei Zămisliri, la începutul Anului Sfânt al Milostivirii, dedicat împlinirii a 50 de ani de când Biserica celebra deschiderea „unei alte porți”, Conciliul Vatican II. Mai departe, Papa Francisc subliniază că Jubileul Milostivirii, „este un dar al harului care le permite creștinilor să experimenteze bucuria întâlnirii cu puterea transformatoare a harului și să redescopere infinita milostivire a lui Dumnezeu față de păcătoși”. Duminică, 20 noiembrie 2016, Papa Francisc a încheiat Anul Jubiliar al Milostivirii, în prezența a peste 70.000 de credincioși. La

ceremonia din acea zi, Suveranul Pontif a închis Poarta Sfântă a Bazilicii Sfântul Petru de la Roma, prin care, timp de un an, au trecut aproximativ 20 de milioane de pelerini.

La nici o lună de la acest moment plin de însemnătate, sâmbătă, 17 decembrie, Suveranul Pontif aniversa 80 de ani de viață, o existență trăită în simplitate și modestie, dar bogată în gesturi pline de umanitate. Pe perioada exercitării Pontificatului, a atras deja admirația întregii lumi prin deschiderea, parcă nemaiîntâlnită, față de oamenii din întreaga lume cu care soarta nu a fost atât de generoasă, readucând în prim-plan importanța spiritualității, nevoia înțelegerii ideii de Divinitate, care îi va face pe oameni să se aplece cu mai multă atenție și solidaritate asupra persoanelor defavorizate. De asemenea, Papa Francisc a adus Vaticanului o deschidere totală față de multe din problemele lumii care păreau a fi tabu până acum. Papa Francisc este și șeful statului ecleziastic Vatican – și autoritatea supremă executivă, legislativă și judecătorească –, cel mai mic stat independent din punct de vedere al suprafeței și al numărului de locuitori, care este și reședința teritorială a Sfântului Scaun, entitatea instituțională reprezentată de către papă, episcopul Romei și prin urmare principala reședință a Bisericii Catolice.

Jorge Mario Bergoglio, devenit Papa Francisc, este, în opinia specialiștilor, partizan al unei doctrine conservatoare și un apropiat al mișcării romano-catolice „Comuniune și Eliberare”, care s-a bucurat de o dezvoltare importantă în timpul pontificatului Papei Ioan Paul al II-lea. Papa Francisc, născut Jorge Mario Bergoglio, a venit pe lume la 17 decembrie 1936, la Flores, o suburbie din Buenos Aires, într-o familie de emigranți italieni, fiind cel mai mare dintre cei cinci copii ai familiei Bergoglio – tatăl, Mario José, lucrător la calea ferată, născut în Portacomaro,

Piemonte, Italia, și mama, Regina María Sívori, casnică, născută în Buenos Aires într-o familie de origine piemonteză-geneze. A urmat școala publică – Școala Tehnică nr. 27 „Hipólito Yrigoyen” –, unde și-a încheiat studiile cu o diplomă de tehnician în chimie, apoi a urmat cursurile seminarului din Villa Devoto, Buenos Aires. Puțini cunosc însă un amănunt din biografia Papei Francisc, anume că în tinerețe, la vârsta de 21 de ani, în urma unei infecții, i-a fost extirpat un plămân.

La 11 martie 1958, Bergoglio a intrat în Societatea lui Isus și a studiat pentru a deveni preot la seminarul iezuit în Villa Devoto. A continuat studiile la Seminarul Iezuit din Santiago de Chile, aprofundând istoria, literatura, limbile latină și elenă, iar în 1960 s-a reîntors la Buenos Aires, unde a obținut, în anul 1963, licența în filozofie la Colegiul Máximo San José din San Miguel. În perioada 1964-1965, a predat literatura și psihologia la Colegio de la Inmaculada, din provincia Santa Fe, Argentina, iar în 1966 a predat aceleași discipline la Colegio del Salvador din Buenos Aires. Trebuie spus că unul din formatorii spirituali ai lui Bergoglio a fost preotul greco-catolic Ștefan Czmil, refugiat din Ucraina, care l-a inițiat în spiritualitatea creștină răsăriteană. La 13 decembrie 1969, a fost hirotonit preot, apoi a fost maestru de noviciat la Villa Barilari, San Miguel, în anii 1972-1973. În perioada 1973-1979, a devenit provincial – responsabil național – al Iezuiților argentinieni, o perioadă în care, în timpul dictaturii militare din Argentina (1976-1983), se luptă pentru conservarea unității unei mișcări iezuite afectată de teologia eliberării. În perioada 1980-1986, a fost profesor la Facultatea de Teologie și, mai apoi, rector al Colegio Máximo dar și paroh. Tot în anul 1986 s-a aflat pentru câteva luni la Facultatea de Filosofie și Teologie din Frankfurt pentru a-și finaliza teza

de doctorat, însă a fost chemat la Córdoba în calitate de director spiritual și confesor. La 20 mai 1992, Papa Ioan Paul al II-lea îl numește episcop de Auca, în 17 iunie 1992 a fost numit episcop auxiliar de Buenos Aires, și tot în 1992 a fost ordonat episcop în aceeași Arhidieceză. La 28 februarie 1998, a devenit arhiepiscop de Buenos Aires – devenind titular prin succesiune, la moartea Cardinalului Quarracino –, iar la 6 noiembrie 1998 i-a fost încredințată și jurisdicția episcopală asupra credincioșilor de rit bizantin din Argentina. În anul 2001, Bergoglio a emoționat o lume întreagă în momentul în care a vizitat un spital și a spălat, a sărutat și binecuvântat 12 pacienți care erau bolnavi de SIDA.

La 21 februarie 2001, consistoriul condus de Papa Ioan Paul al II-lea i-a atribuit demnitatea de cardinal. Jorge Mario Bergoglio a fost întotdeauna un apărător al defavorizaților social, iar după obținerea titlului de cardinal, a descurajat obiceiul credincioșilor care cheltuiau bani pentru a merge la Roma, și i-a îndemnat pe aceștia să doneze acei bani săracilor. De asemenea, traiul modest pe care l-a dus întreaga viață, a continuat și după anul 2001, astfel că el a insistat să locuiască într-un apartament modest, a renunțat la limuzina luxoasă ce i se cuvenea, pentru a circula cu mijloacele de transport în comun și și-a preparat hrana singur. La Conclavul din anul 2005, care urma să-l desemneze pe succesorul Papei Ioan Paul al II-lea, Papa Francisc a fost cel de-al doilea clasat după numărul de voturi obținute din partea cardinalilor, după Joseph Ratzinger, devenit atunci Papa Benedict al XVI-lea, cel care, în februarie 2013 avea să se retragă din funcție, într-un gest rarisim la acest nivel în întreaga istorie papală (abia al doilea Papă care renunță la funcția sa, după Papa Grigore al XII-lea în anul 1415).